

Okolnost pak, zda zbraň jest vlastnictvím toho, kdo ji nosí aneb patří osobě třetí, jest nerozhodnou, pakli splněny jsou předpoklady uvedené.

Ježto je nesporné, že st-l byl přistižen s puškou při honbě bažantů bez zbrojního lístku, jsou splněny předpoklady, které zákon vyžaduje, aby zbraň podle § 36 zbrojního patentu mohla býti prohlášena za propadlou. Z ustanovení § 47 zbrojního patentu opak shora vysloveného názoru nelze dovozovati, k tomu znění předpisu toho dostatečného podkladu nepodává.

Ježto nař. výrok odpovídá zákonu, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5086.

Vojenské věci. — Administrativní řízení: I. Ve věci přestupku podle § 16 zák. z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z. o vojenské přípraze rozhoduje ve III. stoličí mno v dohodě s min. vnitra. — II. Kdo je trestný za nepředvedení koně podle cit. předpisu?

(Nález ze dne 5. listopadu 1925 č. 20.580).

Věc: Josef K. ve V. a František M. v T. (adv. Dr. Vlad. Domorázek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o přestupek § 16 zák. z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká st-le Josefa K., zrušuje se pro vady řízení; naproti tomu se stížnost Františka M. zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v Č. B. odsoudila trestním nálezem ze 14. března 1922 st-le pro přestupek § 16 zákona z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z. dle § 19 cit. zákona každého k pokutě 600 K a do vězení v trvání 4 dnů.

Zsp nálezem z 25. října 1922 nálezy ty potvrdila. Další odvolání byla žal. úřadem v dohodě s min. vnitra nař. rozhodnutím zamítnuta.

Nss rozhoduje o stížnostech podaných oběma st-li uvažil toto:

Obě stížnosti namítají předem, že k vydání nař. rozhodnutí bylo kompetentní výhradně mno, bylo-li však nař. rozh. vydáno v dohodě s min. vnitra, že rozhodoval úřad k tomu vlastně nepříslušný (§ 20 cit. zákona).

Zákonem z 31. března 1920 č. 218 Sb. jsou v § 2 uvedeny taxativně určité obory, o kterých mno musí rozhodnouti v dohodě s min. vnitra. Mezi těmito obory, které odpovídají určitým oborům ve speciálních zákonech určeným, jest také uveden odvod koní a vozů a jeví se již tím kompetence obou ministerstev, která v tomto případě rozhodla, odůvodněnou. Z okolností, že v § 2 zák. č. 218/20 na konci první věty jsou připojena slova »v míru«, nelze dospěti k jinému závěru, poněvadž slova ta vztahují se dle ostatního obsahu tohoto předpisu pouze na vojenskou přípraze.

O dalších stížných bodech uvažováno jak následuje:

Skutková podstata trestního činu shledána dle trestního nálezu v tom, že st-lé, ač byli povinni dodati k vojenské přípraze vlastní koně, dodali koně naprosto nezpůsobilé, které po vyhláše teprve koupili za tím ú-

čelem, aby se vyhnuli předvedení a dodání koní vlastních. Stížnosti nepopírají tuto skutkovou podstatu — tvrdí však, že nezakládá přestupku dle § 19, odst. 2 zák. z 26. prosince 1912 ř. z. č. 235.

Nss tuto námitku neshledal odůvodněnou.

Pro účely mobilisace, a aby ozbrojená moc neb některá část její byla doplněna na válečný stav jsou dle § 14 zák. z 26. prosince 1912 č. 235 ř. z. držitelé dopravních prostředků zavázáni na vyzvání pol. okr. úřadu přenechati je státu do vlastnictví za přiměřenou náhradu. Dopravními prostředky dle tohoto předpisu jsou dle odst. 2 § 14 všechny povozy pro zvířecí tah ustanovené, pak koně, pokud nebudou převzati jako koně s evidenčními lístky. Podkladem svolání koní bez evidenčních lístků jest přihláška koní, kterou dle odst. 2, § 4. cit. zák. každý držitel koní k vyzvání okr. pol. úřadu zavázán jest podati obec. starostovi o počtu a druhu svých koní. Z předpisů těch se podává, že když dopravní prostředky — tedy i koně bez evidenč. lístků jsou svolány (§ 16, odst. 4), držitelé koní k dodávce vyzvaní povinni jsou předvésti koně, které starostovi ohlásili — pokud je v době vyhlášení výzvy mají. Ze všech ustanovení tohoto zákona (viz §§ 1, 6, 8, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 10), který mluví o držiteli koní, a z podstaty věci vychází, že povinnost předvésti koně náleží jen tomu, kdo skutečně může koňmi disponovati.

Z těchto úvah se podává, že povinnost tu splní držitel koní, když předvede své koně třeba k vojenské službě nejsou způsobilé, že však povinnosti té nedostojí, když předvede koně jiného, kterého si teprve později pořídil. Předvedení takového koně dčje se na nebezpečí majitele koní ku předvedení povinného, t. j. na nebezpečí, že kůň nebude uznán upotřebitelným ke službě vojenské, nesprošťuje tedy majitele koní tehda povinnosti, když předvedený kůň vlastnosti té postrádá. Nedostál-li však držitel koní povinnosti dle § 16, odst. 4 cit. zák., spáchal přestupek dle § 19 odst. 2.

Není sporu o tom, že koně předvedené uznala odvodní komise za naprosto nezpůsobilé k vojenským účelům. O způsobilosti koně resp. dopravních prostředků k válečným účelům po rozumu § 6, 14 odst. 2, 16 posl. odst. a § 17 odst. 2 l. c. rozhoduje jedině a výhradně vojenský zástupce a nedopouští se z nálezu toho nijakého oprávněného prostředku. Stále neměli tudíž nároku, aby jinými znalci nebo jiným způsobem bylo vyšetřeno, zdali předvedení koně mají předepsanou způsobilost a nelze ve směru tom shledati řízení vadným. — — —

St-l František M. také namítá, že povinnost a následkem toho zodpovědnost předvésti koně nemohla stihnouti jeho, poněvadž usedlost, o kterou jde, má pouze od matky spachtovanou. Náhled ten jest však vyvrácen tím, co uvedeno shora ohledně držitele koní, st-l byl právě onou osobou, která mohla disponovati koňmi, lhostejno jest, zdali tak mohl činiti jako vlastník nebo jako pachtýř.

St-l Josef K. namítá, že on nebyl vyzván ku předvedení, že tu povinnost převzala za držitele koní v obci obec a že obec koně koupila. Tato okolnost jeví se pro zodpovědnost a trestnost Jos. K. podstatnou. Poněvadž ve věci té nebylo konáno šetření a úřad spokojil se oznámením trestním aniž vyslechl svědky, o jichž výpovědi oznámení trestní se opírá, jakož i svědky, jichž se st-l dovolal, shledáno řízení, pokud jde o tohoto st-le, vadným ve smyslu § 6 zák. o ss.